

V.

Премина той, презъ тъмний пжть
 И други мисли се тълпятъ
 Въ душата му — горчива рана!...
 Но ето образъ милъ възстана
 Припамня родния си кжтъ:
 Балкана слънчеви блѣстятъ!...

Какъ майка му се притеснява
 Въ тжги за своя роденъ синъ,
 Тя какъ ще може да забрави
 Тозъ, който бѣше ѝ единъ?
 Утѣха въ сетнитѣ ѝ дни
 И нейна гордость ненагледна,
 И какъ въ минутитѣ послѣдни
 Скрѣбъта ликътъ ѝ ослани!...

Тя днесъ загледана изъ друма
 Го чака пакъ да се завърне
 Последенъ пжть да го прегърне!...

VI.

Но ето образъ милъ възстана,
 — Сияние презъ златни дни